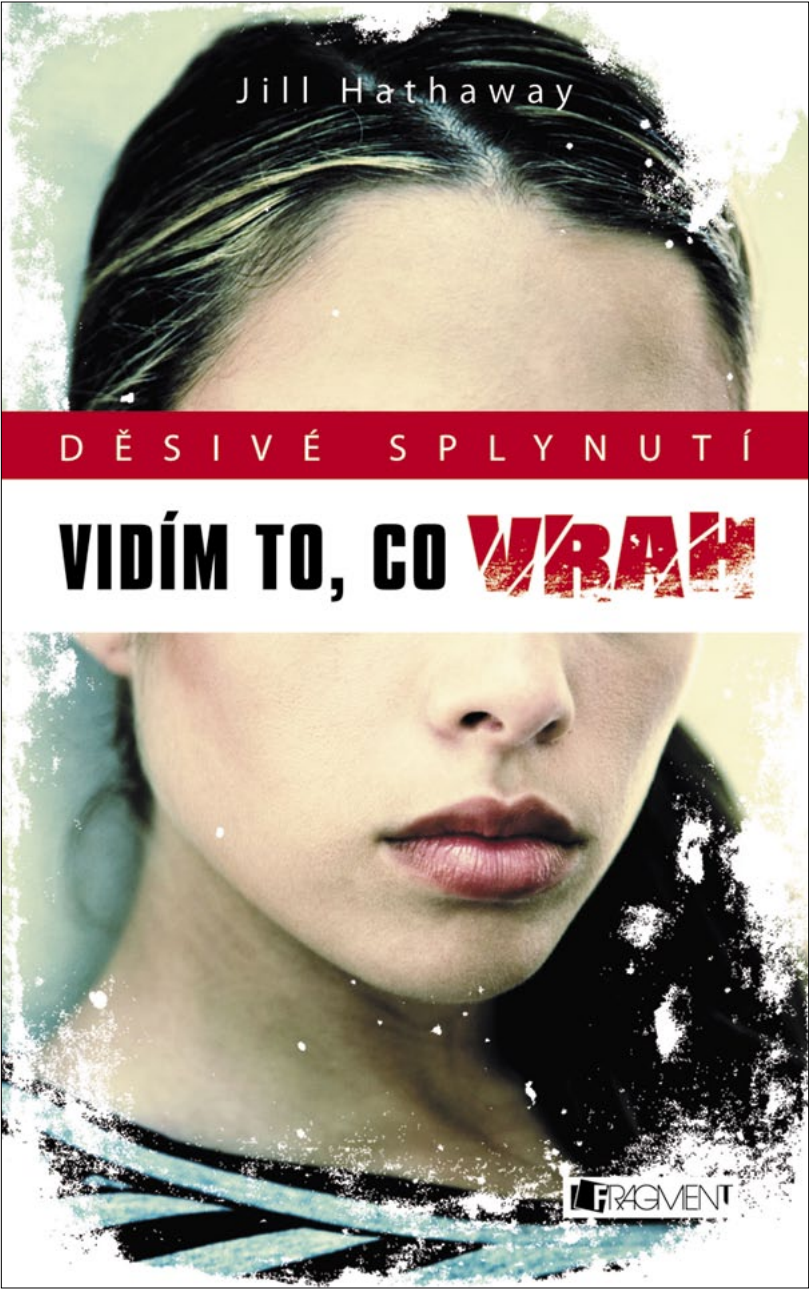

Jill Hathaway

D Ě S I V É S P L Y N U T Í

VIDÍM TO, CO **WRAN**

FRAGMENT

DĚSIVÉ SPLYNUTÍ VIDÍM TO, CO VRAH

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Jill Hathaway
Děsivé splnutí – Vidím to, co vrah – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

D Ě S I V Ě S P L Y N U T Í

VIDÍM TO, CO **WRAH**

Jill Hathaway

 FRAGMENT

*Pro mou matku,
která mi vštíplila lásku k slovům;
pro mou dceru,
u níž doufám v totéž.*

PRVNÍ KAPITOLA

Sedím sesunutá u svého stolku a snažím se udržet oči otevřené. Po zádech mi stéká kapka potu. Musí být snad třicet stupňů, i když je teprve říjen. Když jsme si stěžovali, paní Wingerová zamumlala něco o tom, že čeká na údržbáře, až přijde opravit termostat. Vedle mě se nad svým stolem sklání Nechuťák Ferris a bojuje se slovy v *Juliu Caesarovi*. Máme číst ve dvojicích – ale jeho monotónní hlas spojený s nesrozumitelným shakespearovským jazykem, který všechny učitele angličtiny rozpaluje a vzrušuje, mě nesnesitelně uspává.

Horko je jedním z mých hlavních spouštěčů – a spolu s ním zjevně i Shakespeare. Teplo mi leze vzhůru po páteři jako stonožka. Připomíná mi to, jak jsem jednou v srpnu seděla v tátově autě s omylem zapnutým zahříváním sedadel.

Všechna slova v mé knize splývají v nejasné šedivé čáry a já vím, že to nepotrvá dlouho a ztratím vědomí. Místnost se začíná převracet a rozpadat. Hledám něco, na co bych se mohla soustředit, a nakonec upřu zrak na plakát s obrázkem kotěte visícího na větvi stromu.

Nápis hlásá: DRŽ SE, KOTĚ! Dívám se na něj a hlavička kotěte se začíná rozplývat. Pomalu kloužu ze židle.

Jsou určité příznaky svědčící o tom, že se chystám usnout: klesající víčka, ochablé svaly, prázdný výraz v mém obličeji. Moji spolužáci je viděli dost často, aby pochopili, co se děje.

„Sylvie,“ zasyčí Nechuťák a zatleská mi před obličejem. „Prober se.“ Zamrkám a zaostřím na něj. Nechuťák je ostríhaný na Jágra a šíleně miluje zbraně, ale mám ho ráda. Určitě mi projevuje víc soucitu než většina spolužáků. „Jsi v pořádku?“

Teď už na mě zírají všichni. Není to sice bůhvíjak velká věc, když usnu uprostřed hodiny, ale je to něco, co naruší tenhle nudný říjnový den. Od chvíle, kdy policejní psi našli ve skřínce Jimmyho Pinea pytel trávy, se neobjevily žádné nové drby – a to bylo už před dvěma týdny. Nechci upadnout do bezvědomí před těmihle supy, pokud je to vůbec možné.

Zvednu se ze židle a přistoupím k paní Wingerové, naší angličtinářce. Je úplně zabraná do něčeho na svém počítači – nejspíš do pasiánsu. Jako jediná si *nevším*la, že jsem skoro usnula. Její velký stůl je umístěný v zadní části třídy, aby si nás nemusela všímat. Spolužáci ode mě postupně odpoutávají pohledy a vracejí se ke čtení.

„Mohla bych jít na záchod?“ Snažím se mluvit tiše a pokorně.

Učitelka se nenamáhá odtrhnout oči od obrazovky počítače. Kdyby to udělala, viděla by, že to jsem já, Sylvia Bellová, která trpí narkolepsií, a vzpomněla by si, že byla požádána, aby mě nechala odejít z učebny, kdykoliv budu potřebovat.

No tak. Jen mě nech odejít. NECH MĚ ODEJÍT.

Místnost se točí a mně se začínají podlamovat kolena. „Nemůže to počkat do konce hodiny?“ Hlas paní Wingerové je úsečný a seká mě na malinké kousky, které se dají jednoduše smést do koše. Přesune myši hromádku karet.

„Nemůže vaše hra počkat do konce hodiny?“ Odhrnu si za ucho pramen růžových vlasů. Víím, že se cho-
vám jako potvora, ale naštvat paní Wingerovou je jediný způsob, jak upoutat její pozornost.

Konečně se podívá mým směrem a podráždění prohloubí vrásky kolem jejích očí. „Dobrá. Běž. Pět minut.“

Neodpovím, protože už jsem na chodbě. Měla bych jít za zdravotnicí, jenže ona má za úkol informovat mého otce o jakékoli problematické epizodě a mně se nechce odpovídat na žádné otázky. Dneska ne. Jsem příliš unavená. Spánek mě možná pronásleduje přes den, ale v noci přede mnou utíká. Minulou noc jsem spala dohromady nanejvýš čtyři hodiny.

Cestou na záchod se modlím, aby tam nikdo nebyl. Takové štěstí ale nemám – když otevřu dveře, vidím v poslední kabině klečet holku, která střídavě vzlyká

a zvrací. Poznávám stříbrné sandály. Je to Sophie Jacobsová, jediná kamarádka mé mladší sestry, kterou dokážu vystát. Aspoň nikomu neřekne o mé epizodě. V každém případě má vlastní tajemství, která musí chránit, kupříkladu snídani, jíž se pravděpodobně právě zbavovala.

Opřu se o stěnu a hledám po kapsách mikiny oranžovou lahvičku s označením Provigil. Předepsal mi ji můj lékař, abych se udržela v bdělém stavu, ale ten lék je ve skutečnosti na nic. Provigil jsem vyhodila a lahvičku naplnila levnými kofeinovými tabletkami. Ty jediné, zdá se, zabírají – a stejně jenom tehdy, když si jich vezmu šest naráz. S Provigilem se cítím, jako kdybych se probojovávala mlhou, ale kofein mi umožňuje soustředit se. Ruce se mi třesou, když vybírám několik tabletek a házím si je do pusy, ačkoli mám pocit, že už je příliš pozdě.

Slyším spláchnutí a dveře kabinky za mnou se otevírají. Sophie stojí na místě, oči má skelné, hřbetem třesoucí se ruky si utírá ústa. V jejích lesklých černých vlasech je kousek něčeho žlutého. Musím odvrátit zrak.

„Můj bože, to jsem ráda, že jsi to ty,“ řekne. Popojde k umyvadlu a otočí jediným kohoutkem. Naše škola beztak nemá horkou a studenou vodu, spíš jenom jednu teplotu: arktickou. Nabere si trochu vody do dlaní a chrstne si ji do obličeje. „Poslední dobou mi bývá špatně.“

Otevřu ústa, abych jí odpověděla, ale vyjde ze mě jenom divný skřehot. Bolí mě hlava. Místnost potemní, přitisknu si dlaně k čelu a klesám k zemi.

* * *

Nikdy si nezvyknu na ten pocit, když se dívám na svět očima někoho jiného. Jako kdyby každý viděl svět v jiných odstínech. Nejtěžší je uhodnout, kdo tou osobou je. Je to jako skládat puzzle – co vidím, slyším, cítím? Všechno může být nápověda.

Tentokrát cítím plíseň a lak na vlasy.

Jsem v dívčí šatně. Z obou stran mě obklopují ohyzděné růžové skříňky. Dívka, do které jsem se přenesla, si na oranžové, chemicky opálené nohy nazouvá černé baletní špičky. Palce u nohou má nalakované na modro – odstín drozdího vejce s malými kopretinami uprostřed.

Zřejmě právě skončil tělocvik. Kolem se míhají polonahé dívky, svlékají si šortky až příliš krátké na říjen, češou si vlasy a diskrétně nanášejí deodorant.

O kus dál poznávám blondatou holku natahující si úzké džíny. Na boku, kam si dává nálepku, když se opaluje, má bledou skvrnu ve tvaru zajíčka z Playboye. Je to Mattie, moje sestra a můj naprostý opak. Ve všem. Pokud je ona růžový lesk na vaší valentýnce, jsem já černý fix, kterým domalováváte vousy učitelům ve školní ročence.

Cítím, jak se mi otevírají ústa a z nich vychází hlas Amber Prescottové, mé nejneoblíbenější osoby v celém vesmíru. „Uf. Právě na mě přišla děsná migréna. Přišla z ničeho nic. Nemáš aspirin?“

Mysl mi pracuje na plné obrátky. Jak jsem se mohla převtělit do Amber? Nedotýkala jsem se ničeho, co by bylo její. Nebo jo?

Mattie si stáhne hedvábný cop gumičkou. „Ne. Pro-miň. A vůbec, mně do toho nic není, jestli chce Sophie chodit s Whiskym. Může si chodit, s kým chce, a chovat se jako děvka, když chce.“

„Podle mě je nechutný, jak se na něj lepí. Tohle dobrá kamarádka nedělá. Ona *věděla*, že jsi do něj zabouchnutá.“

Whisky? Whisky *Becker*? Největší kretén z celého třetáku? Pouhá zmínka o něm ve mně vyvolává touhu zvracet. Odkdy se Mattie líbí Whisky, hlavní zadák a ne-skutečný magor?

Mattiin obličej se sraští, jako kdyby kousla do citronu. Dělá to vždycky, když se snaží předstírat, že ji něco netrápí.

„No a co mám jako dělat? Nemůžu ho přinutit, aby mě chtěl. A vůbec, proč by se mu neměla Sophie líbit? Ona je..... vypadá... vážně super.“ Mattie si sedne na lavičku a schová obličej do dlaní.

Amber k ní přistoupí a poplácá ji po zádech. „Na tyhle kecy ti neskočím, Mattie. Whisky je blázen, když si vybral místo tebe tu kozu. Vždyť Sophie nedokáže exi-

stovat pět minut bez toho, aby si nenacpala prst do krku. A to, že shodila polovinu svojí váhy, neznamená, že pořád není tlustá *uvnitř*. Kluci nezapomínají. Je to pořád Tlustoprška ze šestý třídy.“

Tlustoprška. Sophiina stará přezdívká vyvolává vzpomínky, žádné z nich dobré. Děti po ní házely v autobuse plněnými sušenkami. Příhoda z počítačové učebny, když Whisky Becker našel webovou stránku se slovníky a spustil robotický hlas předčítající stále dokola slovo „hroch“. Nemůžu uvěřit, že by Sophie byla vůbec ochotná s Whiskym mluvit, po tom, co jí udělal na základce. Ve skutečnosti nemůžu uvěřit, že mluví s Mattie nebo s Amber. Začali se s ní bavit, až když zhubla, a dokonce i teď ji Amber ve volném čase s oblibou týrá. Vykládá Sophii, že její (neexistující) zadek vypadá tlustě, nebo se ptá, jestli by Sophie skutečně měla jíst ten kousek pizzy. Zjevně děsně žárlí, že se z Mattie a Sophie staly tak blízké kamarádky. Chopí se téhle příležitosti, aby ty dvě rozdělila.

Mattie zvedne oči a podívá se na Amber skrz prsty. „Fakt si to myslíš?“

„Jenom klid,“ ujišťuje ji Amber a vytáhne jasně růžový mobil. „Vím, jak jí ukázat, kde je její místo.“

* * *

„Sylvie? Vee! Jsi v pořádku? Mám zaběhnout pro zdravotní sestru?“ Sophie se nade mnou vznáší a ustaraně lomí rukama.

Obkládačky mě chladí na levé tváři. Přemýšlím, kdy na záchodě naposledy vytírali. Posadím se a snažím se vyhnat z hlavy představu svíjejících se bakterií.

„Uf, ne. Jsem v pořádku.“

„Ach, bože. Tvoje čelo!“

Natáhnu ruku a ucítím obrovskou bouli.

Sophie utrhne z dávkovače několik papírových ručníků a podrží je pod kohoutkem. Jemně mi přitiskne mokrý a chladivý papír k hlavě. Je tak proklatě mateřská. Minulý podzim, když měly s Mattie společnou narozeninovou oslavu, sama upekla čokoládový dort. Polila ho čokoládovou polevou a ozdobila lentilkami a ze svíček udělala slovo „Mattie“. Mattie dala Sophii Brumíka na papírovém tácu.

Pouhé pomýšlení na tu oslavu mě deprimuje. Sophie je tak milá, vážně, navzdory svým kamarádům – včetně mé sestry, která kdysi bývala nevinná a laskavá, ale v posledním roce se změnila v děsnou potvoru. Viním z toho Amber.

Chudinka Sophie. Nemá tušení, že ji právě v téhle chvíli její takzvané nejlepší kamarádky pomlouvají. A plánují jí „ukázat, kde je její místo“. Chci ji varovat, aby se měla na pozoru, když bude v jejich blízkosti, ale jak by to vypadalo, kdybych pomlouvala svou vlastní sestru? Věřila by mi vůbec?

Sophie mi pomůže vstát. Opřu se o umyvadlo a odložím papírový ručník, abych v zrcadle odhadla rozsah

škod. Moje čelo nevypadá tak zle. Opatrně se dotknu boule. Malá pohmožděnina. Možná si táta ničeho nevšimne.

Sophiin pohled se v zrcadle setká s mým. „Víš určitě, že jsi v pořádku?“

Otočím se k ní. Ramena má svěšená a hlavu skloněnou. Její nohy vypadají pod sukní roztleskávačky jako dvě hůlky. Neváží víc než padesát kilo.

„Jo. Jsem v pořádku. Opravdu. Jak se cítíš *ty*?“

Na obličeji se jí objeví divný výraz a já si nejsem jistá, jestli se rozesměje, nebo rozbřečí.

„Mám narozeniny,“ řekne nakonec a pokrčí rameny. „Mattie nic neřekla. Dej jí tohle, jo? Udělala jsem ho sama.“ Sophie mi podá pletený náramek přátelství, takový, jaké se dělají na letních táborech. Je červenozlatý, aby ladil se stejnokrojem roztleskávaček.

Můžu téměř s jistotou prohlásit, že Mattie neudělala pro Sophii k narozeninám nic speciálního. Zase mám sto chutí zasáhnout a říct Sophii, aby se probrala a našla si lepší přátele. Zatímco přemýšlím, jak to zformulovat slovy, natáhnu si náramek na zápěstí, abych ho neztratila.

„Sophie...“, řeknu a udělám krok, ale ona uteče na chodbu. Z očí jí tečou slzy. Frustrovaně zmuchlám papírový ručník a hodím ho do koše. Minu skoro o míli. Když se nakloním, abych ho zvedla, vypadne mi z kapsy mikiny dolarová bankovka. Je špinavá a roztržená skoro vejpůl.

Sakra. Tohle musí být důvod, proč jsem se převtělila do Amber.

Náhle se mi všechno vrací – Amber ke mně běží před první hodinou a mává mi před obličejem pomačkanou dolarovkou.

„Ten hloupý automat na nápoje nechce vzít moje peníze,“ kvílí. „Potřebuju kofein. Nemáš drobný?“ Úplně šlela, dost na to, aby zanechala citový otisk na bankovce, kterou držela, dost na to, abych ho ucítila ještě o hodinu později.

Dala jsem jí několik mincí a dolarovku si zastrčila do kapsy. Musela jsem se o ni otřít, když jsem sahala po lahvičce Provigilu – zrovna ve chvíli, kdy jsem se cítila slabá a zranitelná. Kdybych si bankovku dala zpátky do kapsy, mohla bych se později do Amber zase omylem převtělit.

Nechci to riskovat, a tak použiju papírový ručník, zvednu dolarovku a hodím ji do koše. Už nikdy nechci být v hlavě Amber Prescottové.

DRUHÁ KAPITOLA

Pospíchám kolem vchodu pro studenty a téměř se srazím s Rollinsem, mým nejlepším kamarádem, který má ve zvyku objevit se ve škole tak v polovině první hodiny.

„Vee!“ Zasměje se a popadne mě za paži. „Kam tak pospícháš?“

„Zpátky do třídy,“ odpovím a odvrátím obličej, aby neviděl bouli na mém čele. Stejně je to zbytečné. Rollins vidí všechno.

„Hej,“ zvolá. „Hej. Počkej.“

Nechám ho, ať si mě prohlédne, a čekám na nevyhnutelné otázky. V poslední době je to mezi námi napjaté. Rollins jako by cítil, že něco skrývám. Pořád na mě tlačí a já pořád uhýbám. Kdyby mě tak nechal být...

Rollins si odhrne z očí dlouhé hnědé vlasy. „Jsi v pořádku? Ne...“

„Pane Rollins,“ zvolá samolibý hlas. „Dneska trochu pozdě, jak vidím.“ Pan Hava – pro studenty „Ohava“ – kráčí rovnou k nám, palec nenuceně zaháknutý za poutko kalhot, jako kdyby byl hrdinou v nějakém westernu. Poslední souboj – ředitel Ohava a my delikventi.